

Arrest

nr. 65 022 van 19 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERHEYEN, die loco advocaat L. VERHEYEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 22 februari 1987 in het Tsjetsjeense dorp Dubovskaya.

Uw vader was commandant van de ontmijningscompagnie en nam in die hoedanigheid deel aan zowel de eerste als tweede Tsjetsjeense oorlog. Sinds 1996 leeft hij daarom ondergedoken en sinds de tweede Tsjetsjeense oorlog, meer bepaald sinds 1999 of 2000, werd hij ook officieel gezocht omwille van zijn oorlogsactiviteiten.

In 2007 huwde u op traditionele wijze met R.A. (...) (O.V. X). Op 2 november 2007 liet u dit huwelijk ook officieel registreren in de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny.

Uw problemen begonnen toen u in 2006 door militairen gearresteerd en meegenomen werd naar de ROVD van het Oktjaberski-district in Grozny voor ondervraging over uw vader. Sindsdien gebeurde

dit regelmatig. Een en soms twee keer per maand kwamen gemaskerde militairen naar uw huis en namen u mee naar de ROVD om vervolgens naar uw vader te informeren. De laatste keer gebeurde dit op een ochtend in de herfst van 2008. Omdat uw man uit werken was, had u uw oma gevraagd om in uw appartement de nacht door te brengen. Die ochtend vielen gemaskerde militairen andermaal uw appartement binnen. Zonder iets te zeggen namen ze u mee naar een voorhechteniscel, waar u uiteindelijk gedurende een etmaal vastzat. De militairen hadden vernomen dat uw vader de dag voordien bij u op bezoek zou zijn geweest, wat echter niet het geval was, en wilden weten waar hij verbleef. U ontkende dan ook dat uw vader bij u was langs geweest.

De volgende dag werd u vrijgekocht door uw oom, al weet u niet hoeveel geld hij hiervoor betaald heeft. Hij kwam u ophalen en bracht u naar zijn eigen huis.

Daar kwam uw vader u heel kort opzoeken. Dit was meteen ook de laatste keer dat u hem zag.

Ook uw man, die op zijn werk vernomen had dat u gearresteerd was, kwam naar het huis van uw oom. Van daaruit vertrokken jullie samen uiteindelijk naar de tante van uw man in Ussuriysk, zodat u rustig zou kunnen bevallen. U was op dat moment immers zwanger van uw zoon. Een tijd lang ging alles goed. U was geregistreerd op het adres van de tante van uw man, maar jullie huurden een appartement in de buurt. Uw man werkte bij de security van een grootwarenhuis en u beviel op 2 februari 2009 van uw zoon.

Ergens in de herfst van 2009 kreeg u echter ook in Ussuriysk problemen. Uw man werkte in ploegen en wanneer hij aan het werk was, verbleef u bij zijn tante. Op een ochtend keerde u naar jullie appartement terug om eten te bereiden voor uw man en merkte dat het hele appartement overhoop gehaald was. U keerde terug naar het huis van de tante van uw man en vertelde haar wat er gebeurd was. Zij belde uw man op om hem mee te delen dat hij niet naar jullie appartement mocht terugkeren. Daarna belde ze de wijkagent op om te achterhalen wat er precies aan de hand was. De wijkagent zei dat er een huiszoeking was geweest en dat jullie beter naar Tsjetsjenië terug zouden keren omdat jullie anders problemen zouden krijgen.

De volgende dag keerden jullie daarom terug naar Tsjetsjenië en betrokken er opnieuw jullie oude appartement.

In oktober 2009, ongeveer een halve maand na jullie terugkeer naar Tsjetsjenië, werd uw man gearresteerd. Hij verbleef op dat moment bij zijn neef in Neftjanka. Van daaruit werd hij door militairen meegenomen naar de ROVD of de voorhechteniscel van het Okjaberski-district, waar hij uiteindelijk ongeveer een half jaar vastzat. Na zijn arrestatie ging u naar uw oom, waar u tot aan uw vertrek verbleef. U kon de situatie niet langer aan en wachtte nog twee maanden in de hoop dat uw man zou vrijkomen. Toen dit niet gebeurde, besloot u om samen met uw zoon te vertrekken.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk eind december 2009. Vanuit Grozny nam u samen met uw zontje de taxi naar Brest. Daar overnachtte u in een appartement dat u huurde, alvorens u de volgende dag de Poolse grens overstak. In Polen nam u opnieuw een taxi, die u naar België bracht. U bereikte België op 4 januari 2010.

Enkele dagen later, meer bepaald op 7 januari 2010, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Na zes maanden in de gevangenis te hebben verbleven, werd uw man door uw schoonmoeder vrijgekocht. Nadat hij van uw eigen moeder vernomen had dat u naar België vertrokken was, kwam hij u vervoegen.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met de autoriteiten omwille van de oorlogsactiviteiten van uw vader.

Zowel tijdens de eerste als tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog was uw vader actief als commandant van de ontminingscompagnie. Aangezien uw vader ondergedoken leefde, werd u door de autoriteiten lastiggevallen teneinde zijn verblijfplaats te achterhalen.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

U verklaarde immers dat de oorlogsactiviteiten van uw vader aan de basis van uw problemen lagen (CGVS, p. 4 en 11). Omwille van deze activiteiten werd uw vader sinds de tweede Tsjetsjeense oorlog, meer bepaald sinds 1999 of 2000, officieel gezocht (CGVS, p. 4).

U kon de Belgische asielinstanties echter geen enkel document voorleggen waaruit de identiteit van uw vader blijkt. U slaagde er evenmin in enig tastbaar bewijs voor te leggen van het feit dat uw vader officieel gezocht werd. Verder gaf u aan dat u omwille van uw vader meermaals door militairen gearresteerd werd, zelfs meer dan 20 keer (CGVS, p. 11 en 15). De laatste keer gebeurde dit in de herfst van 2008, waarna u vastgehouden werd in een voorhechtenis in het Oktjaberskidistrict van Grozny. Na een etmaal werd u vrijgekocht door uw oom (CGVS, p. 11).

Ook met betrekking tot deze arrestatie, vasthouding en vrijkoping kon u het Commissariaat-generaal geen enkel document voorleggen noch met betrekking tot alle voorgaande arrestaties.

Tot slot gaf u aan dat uw man in oktober 2009 omwille van uw vader eveneens door militairen gearresteerd en opgesloten werd. Uiteindelijk zat hij ongeveer zes maanden vast alvorens hij door zijn moeder werd vrijgekocht (CGVS, p. 13-15). U slaagde er echter niet in enig document voor te leggen dat deze verklaringen staft.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Voorts is het merkwaardig dat u zich de precieze datum van uw laatste arrestatie niet kon herinneren.

Het enige dat u kon meedelen is dat deze arrestatie plaatsvond eind 2008, hoogstwaarschijnlijk in de herfst (CGVS, p. 11-12). U had verder geen enkel idee hoeveel geld er voor uw eigen vrijlating betaald werd. U kon evenmin zeggen of u na deze vrijkoping nog ergens van verdacht of beschuldigd werd (CGVS, p. 12). Opmerkelijk genoeg kon u zich ook de datum waarop uw man gearresteerd werd niet herinneren. U kon zelfs niet eens zeggen of zijn arrestatie begin, midden of eind oktober (2009) plaatsvond (CGVS, p. 15). U wist tot slot evenmin of uw man na zijn vrijlating een dokter bezocht had (CGVS, p. 17).

Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Tot slot werden er ook nog een aantal tegenstrijdigheden en ongerijmdheden vastgesteld tussen uw eigen verklaringen en die van uw man.

Zo gaf u aan dat uw man voor zijn arrestatie in oktober 2009 reeds eerder was opgepakt omwille van uw vader (CGVS, p. 15). Uw man stelde echter dat het in oktober 2009 de eerste keer was dat hij omwille van zijn schoonvader zelf gearresteerd werd (CGVS, man, p. 15). Toen hij met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde hij dat hij alle voorgaande keren niet gearresteerd was omwille van zijn schoonvader, maar omwille van identiteitscontroles. Hij voegde er nog aan toe dat hij door de politie gevisieerd werd omdat hij zijn propiska in Ussuriysk had (CGVS, p. 15).

Hiermee is deze tegenstrijdigheid echter niet opgeheven.

Daarnaast stelde u dat het uw tante was die uw man telefonisch op de hoogte bracht van de huiszoeking in jullie appartement in Ussuriysk (CGVS, p.11), terwijl uw man stelde dat hij door u werd opgebeld om te vertellen wat er gebeurd was. (CGVS man, p. 12). Ook met betrekking tot het tijdstip waarop een officieel opsporingsbevel tegen uw vader uitgevaardigd werd, legden u en uw man ongerijmde verklaringen af. Beiden verklaarden jullie dat uw vader sinds de tweede Tsjetsjeense oorlog officieel gezocht werd (CGVS, p. 4 en CGVS man, p. 14-15).

Toen u echter gevraagd werd naar het concrete jaartal, antwoordde u dat hij sinds 1999 of 2000 officieel opgespoord werd (CGVS, p. 4). Uw man daarentegen zei dat hij het niet precies wist, maar dat het zeker was dat uw vader al 3 of 4 jaar gezocht werd (CGVS man, p. 15). Zelfs wanneer men oktober 2008, dat door uw man als het begin van jullie problemen werd aangeduid (CGVS man, p. 12 en 14), als referentiepunt voor zijn verklaring neemt, bestaat er nog steeds een grote discrepantie tussen uw antwoord en dat van uw man.

Tot slot vallen uw verklaringen en die van uw man aangaande het tijdstip van zijn arrestatie evenmin met elkaar te rijmen. Ongeacht het feit dat u niet kon zeggen wanneer de arrestatie van uw man precies plaatsvond, gaf u wel aan dat hij ongeveer een halve maand na jullie terugkeer van Ussuriysk naar Tsjetsjenië gearresteerd werd (CGVS, p. 15). Uw man vermeldde echter dat zijn arrestatie slechts enkele dagen na jullie terugkeer gebeurde (CGVS man, p. 12). U voegde er wel aan toe dat u de laatste tijd nogal vergeetachtig bent (CGVS, p. 15), maar legde geen enkel medisch attest voor waaruit dit ook daadwerkelijk blijkt.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands paspoort en huwelijksakte, een volmacht om met uw zoon naar het buitenland te mogen reizen en drie medische attesten afgeleverd door een Belgische arts) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande

beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands paspoort alsook uw huwelijksakte en de volmacht bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De medische attesten op datum van 26 januari 2011 tonen aan dat u in behandeling bent bij een psychiater, maar hebben geen enkele bewijskracht ten aanzien van de problemen die u in Tsjetsjenië gekend zou hebben. Uit het medische attest op datum van 25 januari 2011 blijkt dat u aan tbc lijdt en hiervoor behandeld wordt, wat echter niet betwist wordt.

In het kader van de asielaanvraag van uw broer, V.A. (...) (O.V. 5.486.804), werd besloten tot een erkenning van de hoedanigheid van Vluchteling. Ik wens echter te benadrukken dat elke asielaanvraag op zijn individuele merites wordt beoordeeld.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw man, R.A. (...) (O.V. 6.554.916), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster laat in haar verzoekschrift van 7 maart 2011 gelden dat de bestreden beslissing misschien wel correct stelt dat de situatie in Tsjetsjenië gewijzigd is, doch dat de commissaris-generaal ook uitdrukkelijk toegeeft dat er in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het punt van de schendingen van de mensenrechten.

De burgerbevolking is niet veilig, alsnog verzoekster, zodat er geen reden bestaat om de status van vluchteling te weigeren.

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster geen tastbaar bewijs bijbrengt van het feit dat haar vader wordt gezocht, of van het feit dat zowel zij als haar echtgenoot gearresteerd werden in respectievelijk 2008 en 2009, stelt verzoekster dat het in Tsjetsjenië niet zo maar mogelijk is om schriftelijke bewijzen te verkrijgen.

Verzoekster voert aan dat volgens de doctrine een verklaring aanvaard dient te worden als bewijs van problemen.

Met betrekking tot de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster onvoldoende informatie kon verstrekken betreffende haar laatste arrestatie, wijst zij er op dat zij erg ruim is geweest in haar uiteenzetting en zij alle vragen in detail heeft beantwoord.

Volgens verzoekster kan uit het feit dat zij iets niet weet zoals het bedrag van het betaalde losgeld, niet afgeleid worden dat zij niet op de hoogte is van wat er zich in 2008 afspeelde naar aanleiding van haar arrestatie.

De tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en deze van haar echtgenoot, legt zij uit als details die eenieder soms zelf invult en waaromtrent er makkelijk sprake kan zijn van vergissingen.

Verzoekster merkt op dat haar minstens het statuut van "subsidiair beschermde" ten onrechte geweigerd werd.

Zij laat gelden dat de mensenrechten in Tsjetsjenië niet gerespecteerd worden, dat er "constant schermutselingen zijn op niveau (sic)" zijn en dat de ordediensten niet in staat zijn "om één en ander in de hand te houden".

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing niet, minstens erg gebrekkig gemotiveerd is.

Zij merkt op dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) nochtans uitdrukkelijk de motivering van een negatieve beslissing vereisen.

Verzoekster laat gelden dat er dan ook duidelijk een overtreding is van de wettelijke bepalingen gezien de motivering van de bestreden beslissing geen steek houdt en minstens getuigt van erg onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier;

Zij besluit dat gezien er geen, minstens een onjuiste of erg gebrekkige gemotiveerde weerlegging van haar relaas is gebeurd, het beroep dan ook gegrond is en tot nader order geloof gehecht dient te worden aan haar verhaal en aan haar vrees in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Zij wijst er nog op dat de problemen in Tsjetsjenië door iedereen gekend zijn.

Verzoekster is in de mening dat zij dient te worden erkend als “*politiek vluchteling overeenkomstig artikel 1, A(2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951*”.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de schending van de motiveringsplicht uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

2.4. De Raad is van mening dat de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster heeft besloten.

Zo werd vooreerst terecht vastgesteld dat verzoekster in gebreke blijft bewijzen aan te brengen van haar voorgehouden problemen.

Haar verweer in het algemeen (zie het verzoekschrift, p. 4) dat *“in Tsjetsjenië kan men zo maar geen schriftelijke bewijzen bekomen in tegenstelling met het democratisch België”*, wordt niet aanvaard.

De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven.

Verzoekster legt zelfs geen enkel begin van bewijs voor van de feiten die aan de basis liggen van haar asielrelaas, met name de identiteit en activiteiten van haar vader, haar eigen arrestaties, haar vasthouding en vrijkoping en de arrestatie en detentie van haar echtgenoot.

Haar verwijzing naar het “niet-democratisch” karakter van Tsjetsjenië, is niet in staat het totaal gebrek aan enig bewijselement te verschonen. Er bestaat inderdaad geen sluitend verband tussen het al dan niet kunnen voorleggen van bewijselementen en het democratisch karakter van een Staat.

Verder stelt de bestreden beslissing terecht dat het merkwaardig is dat verzoekster zich de precieze datum van haar laatste arrestatie niet kon herinneren en zij enkel kon aangeven dat dit eind 2008 plaatsvond, waarschijnlijk in de herfst. Evenmin kon verzoekster meedelen hoeveel losgeld er voor haar vrijlating werd betaald.

De Raad laat gelden dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid hebben voorgedaan.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift hieromtrent niet verder komt dan het herhalen van haar eigen verklaringen en het louter tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal. Degelijk verweer is echter niet van die aard om de vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing een aantal tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en deze van haar man aangehaald:

“Zo gaf u aan dat uw man voor zijn arrestatie in oktober 2009 reeds eerder was opgepakt omwille van uw vader (CGVS, p. 15). Uw man stelde echter dat het in oktober 2009 de eerste keer was dat hij omwille van zijn schoonvader zelf gearresteerd werd (CGVS, man, p. 15). Toen hij met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde hij dat hij alle voorgaande keren niet gearresteerd was omwille van zijn schoonvader, maar omwille van identiteitscontroles. Hij voegde er nog aan toe dat hij door de politie geïnterviewd werd omdat hij zijn propiska in Ussuriysk had (CGVS, p. 15). Hiermee is deze tegenstrijdigheid echter niet opgeheven. Daarnaast stelde u dat het uw tante was die uw man telefonisch op de hoogte bracht van de huiszoeking in jullie appartement in Ussuriysk (CGVS, p.11), terwijl uw man stelde dat hij door u werd opgebeld om te vertellen wat er gebeurd was. (CGVS man, p. 12). Ook met betrekking tot het tijdstip waarop een officieel opsporingsbevel tegen uw vader uitgevaardigd werd, legden u en uw man ongerijmde verklaringen af. Beiden verklaarden jullie dat uw vader sinds de tweede Tsjetsjeense oorlog officieel gezocht werd (CGVS, p. 4 en CGVS man, p. 14-15). Toen u echter gevraagd werd naar het concrete jaartal, antwoordde u dat hij sinds 1999 of 2000 officieel opgespoord werd (CGVS, p. 4). Uw man daarentegen zei dat hij het niet precies wist, maar dat het zeker was dat uw vader al 3 of 4 jaar gezocht werd (CGVS man, p. 15). Zelfs wanneer men oktober 2008, dat door uw man als het begin van jullie problemen werd aangeduid (CGVS man, p. 12 en 14), als referentiepunt voor zijn verklaring neemt, bestaat er nog steeds een grote discrepantie tussen uw antwoord en dat van uw man. Tot slot vallen uw verklaringen en die van uw man aangaande het tijdstip van zijn arrestatie evenmin met elkaar te rijmen. Ongeacht het feit dat u niet kon zeggen wanneer de arrestatie van uw man precies plaatsvond, gaf u wel aan dat hij ongeveer een halve maand na jullie terugkeer van Ussuriysk naar Tsjetsjenië gearresteerd werd (CGVS, p. 15). Uw man vermeldde echter dat zijn arrestatie slechts enkele dagen na jullie terugkeer gebeurde (CGVS man, p. 12). U voegde er wel aan toe dat u de laatste tijd nogal vergeetachtig bent (CGVS, p. 15), maar legde geen enkel medisch attest voor waaruit dit ook daadwerkelijk blijkt..”

De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verweer hieromtrent in haar verzoekschrift wederom beperkt tot het tegenspreken van de motivering van de bestreden beslissing, wat geen dienstig verweer uitmaakt.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, hebben de opgesomde tegenstrijdigheden en inconsistenties die steun vinden in het administratief dossier, bovendien géén betrekking op details, maar slaan op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit haar land van herkomst.

Verzoekster brengt geen argumenten aan die bovenstaande tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen. Deze vaststellingen blijven bijgevolg staande en de Raad maakt ze tot de zijne.

De Raad besluit dat de bestreden beslissing terecht stelt dat verzoekster er in casu niet in is geslaagd haar relaas aannemelijk te maken, hetgeen een essentieel element is bij het beoordelen van de asielaanvraag.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.5. Waar verzoekster aanvoert dat de commissaris-generaal uitdrukkelijk toegeeft dat er in Tsjetsjenië nog steeds problemen voorkomen op het punt van de schendingen van de mensenrechten, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal dit erkent in de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter tevens dat, nu uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de situatie en het bestuur in Tsjetsjenië in de loop van het laatste decennium merkbaar gewijzigd is, de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag zodat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is. De Raad benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het is immers de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging die determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat inderdaad niet om iemand als vluchteling te kunnen erkennen. De bestreden beslissing preciseert dan ook duidelijk dat, aangezien de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië zeer complex is, een individuele beoordeling van de asielaanvraag noodzakelijk is.

2.6. Verzoekster baseert haar aanvraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, op hetgeen zij heeft aangehaald in het kader van haar asielrelaas.

Verzoekster wist dit relaas evenwel niet aannemelijk te maken.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster met haar argumentatie in verzoekschrift (zie p. 5) dat "*De mensenrechten worden in Tsjetsjenië niet gerespecteerd voor de burgerbevolking en er zijn constant schermutselingen op niveau. De ordediensten zijn niet in staat één en ander in de hand te houden*" poogt aan te tonen dat de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in voormeld artikel, haar moet worden verleend, wijst de Raad er op dat een verwijzing naar een algemene toestand zoals beschreven in rapporten niet volstaat om haar vraag in concreto aannemelijk te maken.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaart de Raad zich achter het besluit van de commissaris-generaal, in acht genomen de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, dat het leven of de persoon van de burgers in Tsjetsjenië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoekster voert inderdaad geen elementen aan die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in voormeld artikel 48/4, §2, c. rechtvaardigen.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE